

Втора група

В. хъшъ. Какво се заглеждаш ония въ насъ? Да не сж отъ нашитъ? Чакай да видя.

Г. хъшъ. Я не си дири белята. Кротувай!

В. хъшъ (става и отива натамъ). Ти отъ кжде си, бе адашъ?

Б. хъшъ. Влиза ли ти въ работа?

В. хъшъ. (къмъ единъ отъ трета група). Кжде ще излъзешъ съ парахода, бе аратликъ?

Трета група. Тебе кехая ли те туриха тукъ, да пи ташъ хората?

В. хъшъ (връща се къмъ своитъ). Бре! Нищо не може да се разбере. Ами кой ли ще е войводата? Какъ ви се струаа? Оня тамъ? (сочи къмъ Горовъ). Не ми прилича мнго. А оня тамъ? (сочи Войновски).

Г. хъшъ. Май той ще е...

(Явява се Ботевъ, разхожда се всички вперватъ очи въ него и се споглеждатъ, правятъ си знаци, сбутватъ се, следятъ напрегнато всъко негово движение).

В. хъшъ. Тоя ще е! Помнете ми думата. (Ботевъ минава край него. В. свежда чело, ала като отминава Ботевъ, става, полека тръгва подире му, Ботевъ се извърща, изглежда го втречено и В. се връща). Сърдцето ми заби, като ме изгледа! Той е!

(Параходътъ спира, качватъ се нови градинари, носятъ сандъци).

А. хъшъ. Тия сж наши! Вижъ какъ се озръщатъ само... (новодошлитъ сѣдатъ близо край тѣхъ, шъпнатъ, оглеждатъ се).

(Полека мръква, блѣсватъ лампи, свѣтлини, нова спирка, качватъ се нови градинари, почти навсѣкжде параходътъ се изпълва съ хъшове).

Ботевъ (съ Войновски, отива да посрещне новодошлитъ, начело съ Соколовъ и брата му Кирилъ). Всичко е наредъ! Параходътъ е почти цѣлия пѣленъ само съ нашенци! (забелязва капитанътъ на парахода и се отдалечава).

(Все по-нови групи изпълватъ навсѣкжде, събиратъ се на групи, шушукатъ, държатъ се по-свободно. Нѣкои тихо запѣватъ:)

Капитанъ Никола
капитанско чедо...

Войновски (изтичва къмъ тѣхъ). Полудѣхте ли? Търпение! Още малко остана!

А. хъшъ. Дали пѣкъ този не е войводата? Хайде, момчета! Всички да заспятъ, или да се приструватъ поне, че спятъ! То кой ли ще затвори око тази ношъ... (пѣтниците все повече рѣдѣятъ, всички се прибиратъ. Ботевъ минава, обикаля ги, излиза на палубата, облѣга се на перилото, самъ, загледавъ въ звездната, чудна майска ношъ).

Ботевъ. Този тѣй дълго чаканъ часъ... Ето челото ми лѣха вѣтъръ отъ България... Още само нѣколко часа и